

The Lost Sailors

Jean-Claude Izzo

[Download now](#)

[Read Online](#)

The Lost Sailors

Jean-Claude Izzo

The Lost Sailors Jean-Claude Izzo

The men aboard an impounded freighter in the port of Marseilles are divided - should they wait for the money owed to them, or accept thier fate and look for work on another ship? This may be Captain Abdul Aziz's last commission and he is determined to save his ship and do the right thing by the men aboard.

The Lost Sailors Details

Date : Published September 1st 2007 by Europa Editions (first published 1997)

ISBN : 9781933372358

Author : Jean-Claude Izzo

Format : Paperback 256 pages

Genre : Cultural, France, Mystery, Noir, Fiction

 [Download The Lost Sailors ...pdf](#)

 [Read Online The Lost Sailors ...pdf](#)

Download and Read Free Online The Lost Sailors Jean-Claude Izzo

From Reader Review The Lost Sailors for online ebook

kostas vamvoukakis says

Καταπληκτικ? βιβλ?ο. ..?τι ?χει να κ?νει με μιζ?ρια Και φτ?χεια μου αρ?σει. ..Εδ? ε?ναι λιμ?νι. ..βρωμι? ν?χτα π?θη. ..πολλ? πολλ? λ?θη. ..καλο? γ?νονται κακο?. ..γ?νονται τ?ρατα. ..Και ξαν? καλο?. ..ζω? δ?πλα τους. ..ζω? που ?φησαν π?σω μακρι?. ..κι ?λα αυτ? στην ακινησ?α του πλο?ου. ..Στα μπαρ. ..Στα καλ? κορ?τσια. ..Στα κακ?...στις πουτανεςΣτη ζω?. ..Μια τρομερ? καταγραφ? της ζω?ς; Μην το χ?σετε. .. Η αυγ? εξαφαν?ζει τα τ?ρατα. ...

Elina says

Καταπληκτικ?! Αξ?ζει να διαβαστε?!

Ντ?να Βασιλαδι?τη says

?ταν σκ?φτομαι τη θ?λασσα μ?νο ?μορφα συναισθ?ματα μπορ? να νι?σω. Ποτ? δεν την ε?χα σκεφτε? με ?λλο τρ?πο και ποτ? δεν ε?χα σκεφτε? τους ναυτικο?ς που μ?νουν φ?λακες στα λεγ?μενα πλο?α της μοναξι?ς, μακρι? απο τη πατρ?δα τους και τις οικογ?νειες τους.Δυσκολ?ες, κακουχ?ες, μοναξι? μ?νουν παραμ?νο με τη σκ?ψη των δικ?ν τους και της θ?λασσας.

?μορφο βιβλ?ο, σε ταξιδε?ει σχεδ?ν σε ?λες τις θ?λασσες και κυρ?ως στην υπ?ροχη Μασσαλ?α που την γν?ρισα μ?σα απ' αυτ? το βιβλ?ο.

Τρε?ς ναυτικο?, τρε?ς παρ?λληλες και διαφορετικ?ς ζω?ς, μια σειρ? απο λ?θη ? και σωστ?, ακολο?θουμε τους ?ρωες μας, προσπαθο?με να μπο?με στα παπο?τσια τους και να ζ?σουμε μαζ? τους τις περιπ?τειες τους.

Γυρ?ζουμε στο παρελθ?ν, επιστρ?φουμε στο παρ?ν και γενικ? μεταφερ?μαστε συν?χεια σε ?να περ?εργο ταξ?δι. Μελαγχολικ? ιστορ?α αλλ? ?σως κ?ποιος να τα ?χει ζ?σει αυτ?. Μαθ?ματα ζω?ς, μιας ζω?ς που δεν ζο?ν ?λοι.

*?να πρ?γμα με κο?ρασε, οι σημει?σεις της μεταφρ?στριας που βρ?σκονται στο π?σω μ?ρος του βιβλ?ου και ?πρεπε κ?θε φορ? να ψ?χνω αλλ? δεν ?χει καμ?α σημασ?α.

Sotiris Karagiannis says

Οι Βατσιμ?νηδες της Μασσαλ?ας ε?ναι ?να πολ?πλευρο βιβλ?ο. Σου διεγε?ρει ?λες τις αισθ?σεις, σε ανυψ?νει με την αισιοδοξ?α του και σε προσκρο?ει στο ?δαφος με τη βιαι?τητ? του. Ε?ναι ?να τραν? παρ?δειγμα του π?ς η λογοτεχν?α καταφ?ρνει να σε κ?νει να νι?σεις συναισθ?ματα πρωτ?γνωρα αλλ? συν?μα οικε?α. Ο?κτος, μ?σος, χαρ?, αγ?πη, ελπ?δα. Τα π?ντα. ?να μικρ?

κομποτ?χνημα - ?να αριστο?ργημα.

Το Αλντεμπαρν, ?να καρ?βι που ?χει αγκυροβολ?σει στο λιμ?νι της Μασσαλ?ας, βρ?σκεται σε κατ?σταση δι?λυσης. ?λοι οι να?τες φε?γουν απ? το καρ?βι γιατ? ο παλι?ς πλοιοκτ?της αποδε?χτηκε μεγ?λο λαμ?γιο. Μ?νουν μ?νο τρεις: ο Το?ρκος Νεντ?μ, ο ?λληνας Διαμαντ?ς και ο Λιβαν?ζος Αμπντο?λ Αζ?ζ, ο καθ?νας για τους δικο?ς του λ?γους. Τρ?α ?τομα που δεν ε?χαν την ευκαιρ?α να γνωριστ?ν στο παρελθ?ν, αρχ?ζουν να συνομιλο?ν και να μπλ?κονται σε καταστ?σεις μ?σα και ?ξω απ? το καρ?βι, προσπαθ?ντας να επιβι?σουν το επικε?μενο τ?λος, να γνωρ?σουν απεγνωσμ?να τον εαυτ? τους και να νικ?σουν τους δα?μονες του παρελθ?ντος.

Το βιβλ?ο παρ?λο τη μικρ? του ?κταση ε?ναι απ?στευτα περιεκτικ?, με κοινωνικοπολιτικ?ς προεκτ?σεις, υπαρξιακ? και "δ?σκολο". Ε?ναι μ?α ιστορ?α με τη δομ? των αρχα?ων ελληνικ?ν τραγωδι?ν, δ?χως ανο?σια δρ?ση και εντυπωσιασμο?ς. Τα π?ντα ε?ναι μετρημ?να, απ? τις μικρ?ς προτ?σεις και το λεξιλ?γιο μ?χρι τους διαλ?γους και τις περιγραφ?ς. Οι χαρακτ?ρες του Ιζζ? ε?ναι ?νθρωποι με π?θη, ανησυχ?ες ?γχη αλλ? προπ?ντων δ?ψα για ζω?. Θ?λουν να ζ?σουν αλλ? το παρελθ?ν τους κρατ?ει π?σω. Η εξιλ?ωση αργε? να ?ρθει και ?τσι μ?νουν στο Αλντεμπαρν ?πραγοι. Καταραμ?νοι. Το μ?σο που τους ?δωσε την ελευθερ?α και ν?ημα στη ζω? τους, πλ?ον τους δικ?ζει για τα λ?θη του παρελθ?ντος και τις εκκρεμ?τητες της προηγο?μενης ζω?ς τους.

Παρ?λο που οι κεντρικο? ?ρωες ε?ναι τρεις, δεν ε?ναι οι πρωταγωνιστ?ς. Οι πρωταγωνιστ?ς ε?ναι η Μεσ?γειος και η Μασσαλ?α. Ζωνταν?ς περιγραφ?ς απ? μ?ρη της Μεσογε?ου και της Μασσαλ?ας κ?νουν το μυαλ? του αναγν?στη να ταξιδ?ψει απ? το πιο βρομερ? κωλ?μπαρο που συχν?ζει η λουμπεναρ?α, στην πιο καθαρ? θ?λασσα με καταπρ?σινα νερ? που κολυμπ?νε ευτυχισμ?να τα ζευγ?ρια. Η ζω? των ναυτικ?ν ε?ναι ?σως μακριν? για μερικο?ς απ? μας με την πρ?τη αν?γνωση, αλλ? ε?κολα μετ? απ? λ?γο, ο καθ?νας μπορε? να καταλ?βει π?σο ?δια ε?ναι τελικ?. Ο τρ?πος του Ιζζ? να πλ?θει τους χαρακτ?ρες και τον κ?σμο ε?ναι φανταστικ?ς. Και αυτ? γιατ? γρ?φει για πρ?γματα που ?χει δει, για πρ?γματα που αγαπ?ει και για πρ?γματα που πιστε?ει. Η ατμ?σφαιρα του βιβλ?ου ε?ναι μοναδικ? και η πολυπολιτισμικ?τητα της Μασσαλ?ας ?ρχεται να δ?σει ?λα τα παραπ?νω σε μ?α ιστορ?α που μ?νει αξ?χαστη για την ειλικρ?νει? της και την ανθρωπι? της.

?να πραγματικ? συγκλονιστικ? βιβλ?ο, διαβ?στε το και δε θα το μετανι?σετε ποτ?.

Maria Beltrami says

C'è una bellissima canzone di Ivano Fossati, Panama, che a un certo punto recita "un comandante per quanto giovane / dovrebbe stare in mare", e infatti quando i comandanti, così come i marinai, stanno in terraferma, oppure, ancora peggio, a marcire in porto su un cargo di cui non si sa il destino, possono finire con l'impazzire, così come impazzisce Abdul Aziz, che all'inizio del libro sembra così saggio e saldo, e invece perde a poco a poco i pezzi della sua maschera.

Questo è un romanzo di mare e marinai, ma, come in qualunque storia di mare che si rispetti, sono le donne la stella polare della narrazione. Bellissimo.

Arwen56 says

Marinai perduti, di Jean-Claude Izzo, mi è stato consigliato da un utente di aNobii, di cui, chiedo venia, ma

non ricordo il nick. O meglio, ne ho letto la recensione, ho risposto che mi sembrava interessante, mi è stato ribadito che così era e, dunque, l'ho comprato. Ma non mi è piaciuto.

Perché? Per molti motivi. In primo luogo, sicuramente mi aspettavo forse troppo. Oltre che alle positive recensioni su aNobii, ne ho poi lette molte altre assai lusinghiere. Probabilmente se mi fossi accostata in modo più casuale, diciamo così, al testo, lo avrei giudicato meno deludente. Personalmente non vi ho trovato nulla di particolarmente rimarchevole, tranne la breve nota di chiusura dell'autore, che mi è parsa l'unica parte veramente sincera e sentita di tutto il libro, benché non del tutto esatta. Infatti, il motivo per cui il vecchio *cargo* resta indefinitivamente ancorato a Marsiglia è solo un pretesto per lo svolgersi degli avvenimenti, non il punto focale della situazione. Qualsiasi altro "pretesto" sarebbe andato bene e nulla avrebbe aggiunto o tolto alla storia.

La trama in sé è piuttosto banale ed altrettanto banalmente sviluppata: uomini che ripensano al proprio passato e paiono riconsiderarlo. Dico "paiono" perché, in realtà, restano uguali a se stessi dall'inizio alla fine. La facilità con cui si innamorano e disinnamorano, desiderano e non desiderano è sconcertante. Verrebbe da dire che siano attirati dall'amore e dal sesso in sé e non tanto dalla volontà di comunione con un'altra persona. E' tutto terribilmente "epidermico". Non so se i marinai siano davvero così, non ne ho mai conosciuti, comunque io non credo che il vecchio *refrain* "una donna in ogni porto" possa soddisfare come soggetto di un libro scritto in anni così recenti ("Marinai perduti" è del 1997). Semmai mi viene da pensare che si tratti di una grossa regressione rispetto all'analisi ed alla introspezione psicologica cui ci hanno abituato i "classici" della letteratura. Inoltre, quando nel bel mezzo di un libro salta fuori un figlio che non si sapeva di avere, arriccio sempre il naso. Queste trovate sensazionalistiche mi sono sempre sembrate specchietti per le allodole, mezzucci da quattro soldi per commuovere e cercare di coinvolgere i poveri gonzi che abboccano quando non si ha molto da dire.

Lo stile è molto semplice. Il che non sarebbe affatto un demerito, in linea generale. Solo che, unito alla povertà della storia, ti fa chiedere: "Ma perché piffero ho perso tempo a leggere 'sto libro, quando al mondo esistono ancora libri di Saramago che non possiedo ancora?" Beh, io l'ho letto per il motivo che vi ho detto e perché vorrei spaziare il più possibile nell'infinito numero di libri che esistono, prima di tirare le cuoia. Stavolta mi è andata male. Ma non è detto che la prossima non sia migliore.

:-)

Jim Fonseca says

What is life like for a modern sailor? We're aboard an idle ship in port in Marseilles: 9 men for 5 months. The ship was seized in a bankruptcy and its ownership is in litigation, maybe forever. It turns out this situation isn't all that unusual. Their options are to accept a small payment now and leave, or wait for full payment, whenever. Most of the men eventually leave; three men choose to wait it out aboard ship.

During this time, despite being at sea together for years, the three get to know each other (somewhat) for the first time. The first mate goes into the captain's cabin for first time. We learn the rules of talk among men: "Ask him, it's not my business." Often they don't know if each other is married or has kids or where they live. Mostly they smoke, shrug, tell sea stories, including stories of deliberate sinkings for insurance money, and they talk about bar girls in various ports.

Every day they go into town. There are a lot of bar fights, getting ripped off in bars, losing all your money and your passport and hooking up with prostitutes. There is a lot of graphic sex. How does a man leave a prostitute? “He had looked one last time at her body. The way you look at a dead person before the coffin was closed.”

The men, supported now on payments from the maritime union, may or may not have wives and children but most can't or won't go home. They are at sea for a reason. We learn about this intermittent family life and how the women feel about it. The biggest fear of men with a family is of returning home to an empty apartment – wife and children gone: maybe a note, maybe not.

To a large extent the book is about Marseilles and the Mediterranean. A lot of local color of the city. The author is best known for his Marseilles Trilogy: Total Chaos, Chourmo and Solea. These are Mediterranean men and women; almost as if they form a single nationality: Italians, Greeks, Turks, French, Lebanese, Moroccans.

There's a theme of Odysseus and Penelope: the man at sea, who knows where and for how long; the woman waiting patiently at home. The Mediterranean is androgynous we are told. The name is masculine in Italian, feminine in French, neutral in Latin. The Greeks know it best, having several words for the sea: “Hals, salt, the sea as matter. Pelagos, the stretch of water, the sea as vision, as spectacle. Pontos, the sea as space and route. Thalassa, the sea as event. Kolpos, the whole of the maritime space, including the shore, the gulfs and bays...”

The main character, the first mate, is seeking the ex-love of his life who is supposed to be in the city, but he can't get to her because of the mob characters that surround her. He comes to suspect that one of the bar women may be his daughter. Near the end of the story: surprise! Three murders within a few pages. All that boredom gets to you eventually.

Another theme is immigration. The main character, a Greek, visits his cousin in Marseilles. The cousin complains that the city is changing because of too many immigrants. “You're an immigrant!” the first mate replies. Of course his cousin means not immigrants, but Arabs. Another passage on this theme: “His neighbors, the local merchants, thought he was an Arab too. In the sixties, it wasn't yet an insult.”

Some lines I liked:

“I've often wondered if it isn't the unimportant things that have changed the course of history. History, maybe. Not its course.”

“...countries that will survive human stupidity.”

It's a good read; maybe a few too many bar fights and visits to prostitutes, but it held my attention and I thought it was well-written with a literary flair.

Photo of freighter from shutterstock.com

Photo of Marseilles from antiquesdiva.com

Emanuela says

I protagonisti sono tre marinai fermi con la loro nave cargo a Marsiglia. Leggendo il romanzo, però, a me sembra che siano le donne che ruotano intorno alla storia ad essere in primo piano, almeno in forma implicita.

Queste, a prescindere dal ruolo di madri, mogli, figlie o prostitute, sono rappresentate come merce ferma, immobile, tanto quanto quella sulla nave.

C'è un continuo rimando nella storia all' Odissea e alle avventure amorose di Ulisse. I protagonisti del romanzo, appartenenti a diverse culture, si ritrovano nel personaggio sempre insoddisfatto ma, a differenza dell'eroe, sono incapaci di raggiungere alla fine una condizione di equilibrio emotivo. Le donne, appunto, non hanno rilievo se non narrativo, ci sono ma non influenzano gli eventi, li subiscono. Questo comporta il tracollo di tutti i rapporti.

In postfazione l'autore dice che, quella delle navi ferme nei porti per fallimenti degli armatori è una condizione abbastanza frequente. Gli equipaggi sono in balia degli eventi, mantenuti dalla solidarietà delle associazioni, ai quali manca il mare, che è il loro ambiente naturale, ma anche le sicurezze della terraferma. Uomini e rispettive donne senza coordinate fisiche e affettive certe.

Corto Maltese says

Βατσιμ?νηδες: ονομ?ζονται οι ναυτικο? που παραμ?νουν ως φ?λακες στα καρ?βια που βρ?σκονται παροπλισμ?να ε?τε στα ανοικτ? των λιμανι?ν ε?τε δεμ?να στους κ?βους, με ?γνωστη ημερομην?α απ?πλου.

Τρεις τ?τοιοι ε?ναι οι ?ρωες του μυθιστορ?ματος, ?νας Λιβαν?ζος, ?νας Το?ρκος & ?νας ?λληνας, των οπο?ων οι ιστορ?ες αλληλο-μπλ?κονται, με συνεχε?ς συνειρμο?ς, αναδρομ?ς στο παρελθ?ν (χωρ?ς ?μως να μπερδε?ουν τον αναγν?στη), περιπλαν?σεις του μυαλου?, αριστοτεχνικ? & πλ?ρωως αρμονικ? δοσμ?νες. Κεντρικ? πρωταγωνιστ?ς ε?ναι ?μως δ?ο. Η Μασσαλ?α σε πρ?το χρ?νο: "Η Μασσαλ?α ?ταν η μοναδικ? π?λη του κ?σμου που δεν μπορο?σε κανε?ς να νι?σει ξ?νος. Κανε?ς δεν ?ταν ξ?νος. Απ? ?που και να προερχ?ταν. Απ? οποιαδ?ποτε φυλ?. Εκ προοιμ?ου δεν μπορο?σε κανε?ς να ε?ναι παρ? Μαρσεγι?ζος. Αυτ? το δι?βαζες στα βλ?μματα των ανθρ?πων. Μια μοναδικ? α?σθηση παγκοσμι?τητας. Εκε? βο?τηξε μ?σα στο πολ?χρωμο, πυκν? πλ?θος. Οι π?γκοι αν?διδαν τις μυρωδι?ς ολ?κερου του κ?σμου. ?ταν εκε?, μάζ?, η Βαρκελ?νη και η Σανγκ?η, η Ρ?μη και η Βομβ?η, το Αλγ?ρι και το Βαλπαρα?σο... ?φτασε στο λιμ?νι την στιγμ? που ?δυε ο ?λιος. ?μεινε εκε? ακ?νητος. Μ?σ στις τελευτα?ες κ?κκινες ηλιαχτ?δες της μ?ρας. ?τσι ?ταν η Μασσαλ?α μονολ?γησε. Δεν υποσχ?ταν τ?ποτα. Δεν ?φηνε να καταλ?βεις πολλ?. Της αρκο?σε να δ?νει. Σε αφθον?α. Αρκο?σε μ?νο να πα?ρνεις. Να ξ?ρεις να πα?ρνεις."

Η Μεσ?γειος σε Δε?τερο: " Για αυτ?ν, ετο?τη η θ?λασσα, ?ταν ανατολ?τισσα και δυτικ? μάζ?. ?ταν ?μως μ?α, ενια?α. Η ανατολ?, η δ?ση ε?ναι μια μυσταγωγ?α. Η χ?ρα μας, οι ρ?ζες μας, η κουλτο?ρα μας, ?λα ε?ναι εκε?, σ' αυτ?ν την θ?λασσα, μ?σα της."

Η οικουμενικ?τητα, ο σεβασμ?ς στην διαφορετικ? αναβλ?ζουν, χαρακτηριστικ? ε?ναι το παρακ?τω απ?σπασμα που ο Διαμαντ?ς (?λληνας) επισκ?πτεται τον ?λληνα(ρα) νοικοκυρα?ο μεταν?στη ξ?δερφο του που ζει πλ?ον μ?νιμα στην Γαλλ?α και ?χει κ?νει την δικ? του οικογ?νεια: " -Ε?στε καλ? εδ?; - Ναι ε?ναι καλ? γειτονι?. Γιατ? που να στα λ?ω η Μασσαλ?α ?χει αλλ?ξει. Δεν ξ?ρω εαν ε?χες χρ?νο να το διαπιστ?σεις και μ?νος σου, αλλ? ?χει γεμ?σει με ξ?νους. Ο Διαμαντ?ς ν?μισε πως δεν ?κουσε καλ?. - Με ξ?νους; - Ναι οι ξεθωρι?ρηδες, σωστ? λ?πρα μες στο κ?ντρο της π?λης, κ?νουν κ?τι εκκαθαριστικ?ς κιν?σεις αλλ? περιμ?νοντας...- Ξεθωρι?ρηδες; ρ?τησε ο

Διαμαντ?ς χωρ?ς να καταλαβα?νει. Ο ξ?δερφος χαμογ?λασε με, ?φος συννεοχ?ς -?λα μωρ? οι μουλ?σποροι- Για περ?μενε ρε Δημ?τρη εσ? τι ε?σαι; - Εγ? ε?μαι Γ?λλος. εγ? υπηρ?τησα εδ? την πατρ?δα. Αλλ? δεν ε?ναι μ?νο αυτ?, ε?ναι η κουλτο?ρα, η νοοτροπ?α τους, γαμ? το στανι? μου. Ε?ναι διαφορετικο?, το νι?θεις και μ?νο κοιτ?ντας τους, θα με?νουν για π?ντα μουλ?σποροι.."

Η γραφ? του Izzo, στο μεγαλ?τερο μ?ρος του βιβλ?ου ε?ναι γλυκι?, νοσταλγικ? σε ορισμ?να σημει?α ?μως γ?νεται σκληρ? σας την πεζ? πραγματικ?τητα που περιβ?λλει τους ?ρωες, που ο καθ?νας παλε?ει με τους δικο?ς τους προσωπικο?ς δα?μονες και τις επιλογ?ς χωρ?ς δι?οδο & προοπτικ?.

Ο συγγραφ?ας ?μως με απερι?ριστη τρυφερ?τητα απ?ναντι τους, σαν στοργικ?ς πατ?ρας, δεν κρ?νει, απλ? εξιστορε? & αφ?νει τα πρ?γματα να κυλ?σουν μ?χρι την τελικ? λ?τρωση...με ψ?γματα ελπ?δας να διαφα?νονται καθ?ς π?φτει η αυλα?α...

"Ο ?λιος αν?τελλε, σχημ?τιζε ?να απαλ? ρ?δινο στεφ?νι γ?ρω απ? τους λ?φους της π?λης. ?να παρ?ξενο φωτοστ?φανο. Η ευτυχ?α, ε?ν υπ?ρχε, π?γαζε απ? εκε?, απ? εκε?νη την στιγμ? που η μ?ρα ξαναγεννι?ταν.

Η ανγ? εξ?φαν?ζει τα τ?ρατα, σκ?φτηκε...."

Mark says

This book made me think quite a bit about life and love. The title is the crux of the book's theme. I give it 5 stars.

Tony says

THE LOST SAILORS. (1997). Jean-Claude Izzo. ****.

This was a very good novel by a writer who is new to me. Searching the web, I found that Izzo (1945-2000) received good notices from critics, but was especially praised for his "Marseilles Trilogy," a group of novels which is now definitely on my list. This novel is fairly straightforward. It is a story of three sailors who are trapped on a ship that is bound in the harbor of Marseilles because its owner went bankrupt. Because of that, the crew was let go with a pittance – unless of course they wanted to wait until the bankruptcy situation was settled. There were only three sailors left to stay with the ship: Abdul Aziz, the Captain of the Aldebaran; Diamantis, the first Mate, a Greek, and, Nedim, a simple sailor, a Turk. These are devoted to the ship and to the sea, but they are now trapped in a Purgatory between sea and land. Being men, of course, there are women involved in the story, too. It is the women who drive the men to distraction, even if the women were not the common whores of the city, but their wives or girlfriends at home. The problem was that these sailors had no home other than the sea. When they were able to land at their 'home' harbor, they would only be there for maybe two weeks and then have to leave again on another trip. Naturally, this often led to the ultimate destruction of their marriages. With this type of pressure, the personalities of the men begin to warp, and we get to track this warping throughout the telling of the story. Recommended.

Chris_P says

Οι βατσιμ?νηδες της Μασσαλ?ας. ?νας Λιβαν?ζος, ?νας ?λληνας κι ?νας Το?ρκος ?χουν ξεμε?νει φ?λακες εν?ς πλο?ου αραγμ?νου στο λιμ?νι της Μασσαλ?ας. Ακο?γεται σαν αρχ? απ? αν?κδοτο και απ? μ?α ?ποψη ε?ναι. Ε?ναι το παν?ρχαιο αν?κδοτο των δαιμ?νων του παρελθ?ντος που

κατατρ?νε τους ανθρ?πους.

Πρ?κειται για ?να βιβλ?ο που δεν το διαβ?ζεις απλ?, αλλ? το βλ?πεις, το ακο?ς και το μυρ?ζεις. Βλ?πεις τα χρ?ματα των ανατολ?ν και των ηλιοβασιλεμ?των ακο?γοντας τον παφλασμ? των κυμ?των και τις φων?ς των τουριστ?ν και ντ?πιων καθ?ς σεργιαν?ζουν απ? μπαρ?κι σε μπαρ?κι και αναμειγν?ονται με τις λ?τιν μουσικ?ς που ξεχειλ?ζουν απ? τις μπου?τ τα βρ?δια. Και ?λα αυτ? μυρ?ζοντας το θαλασσιν? αερ?κι που σκορπ?ει την αλμ?ρα και την ανακατε?ει με την μυρωδι? των μεζ?δων απ? τα εστιατ?ρια.

Αυτ? ε?ναι το σκηρικ? εν?ς ?ργου που πα?ζεται αυτο?σιο αι?νες τ?ρα. Οι ?ρωες δεν ?χουν καμ?α σχ?ση με μ?να και σ?να κι ?μως ε?ναι ?διοι με μας. Ποιος δεν ?χει παρελθ?ν να τον στοιχει?νει; Το ερ?τημα που μπορε? να τεθε? ε?ναι αν το παρελθ?ν στοιχει?νει τον ?νθρωπο ? ο ?νθρωπος το παρελθ?ν.

Γραφ? που ?λλοτε χα?δε?ει το μυαλ? του αναγν?στη και μεταφ?ρει μια σχεδ?ν ανυπ?φορη γλυκ?τητα και ?λλοτε κ?βει σαν ξυρ?φι με μια ωμ?τητα ταιριαστ? στα δρ?μενα. Απ? την αρχ? μ?χρι το σκλ?ρ?, τρομακτικ? τ?λος, περν?νε απ? τα μ?τια σου ιστορ?ες ανθρ?πων αδ?ναμων και δειλ?ν, που ψ?χνουν την λ?τρωση που μ?νη της η αγ?πη δεν μπορε? να φ?ρει. Χρει?ζεται τη βο?θεια της συγγν?μης και της αλ?θειας. ?νθρωποι μεγ?λοι μ?σα στα π?θη τους.

Πολλ? ε?πα ?μως. Ησυχ?α τ?ρα. Δι?βασε... ?κου...

zumurruddu says

Il mare.

"Solo i greci avevano tante parole per definirlo. *Hals*, il sale, il mare in quanto materia. *Pelagos*, la distesa d'acqua, il mare come visione, spettacolo. *Pontos*, il mare spazio e via di comunicazione. *Thalassa*, il mare in quanto evento. *Kolpos*, lo spazio che abbraccia la riva, il golfo o la baia..."

(Meraviglia. Anche se, a dire il vero, il mare in quanto evento mi sfugge)

Mi sono piaciute le struggenti storie d'amore e di mare che racconta Izzo in questo romanzo; dalle sue parole si sprigionano profumi mediterranei, sensualit?, nostalgia.

E alla fine rimane il cuore gonfio.

Mi piace la metafora del marinaio come emblema della condizione umana (d'accordo, non ? nuova, ? antica come Ulisse, ma Izzo la ripercorre in modo convincente e in chiave moderna - nel suo piccolo, ovviamente), con la sua solitudine e la sua sete di libert?, sempre combattuto, sempre guidato da pulsioni divergenti: l'andare per mare di avventura in avventura e il sistemarsi a vita tranquilla con la donna amata. Il dolore e la felicit? inestricabilmente compenetrati.

Non li possiamo liberare. Come le onde dal mare.

http://www.youtube.com/watch?v=NFP_Gr...

Tim Orfanos says

Το συγκεκριμένο βιβλίο (1997), όσο και ο συγγραφέας του, Ζαν-Κλωντ Ιζζί, μπορούμε να ποούμε τι δεν επιδύχονται κατηγοριοποίηση. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί, ίσως, αστυνομικό λόγω των 'νυφ' στοιχείων που διακρίνονται, περισσότερο, στο 2ο μέρος.

Πρα απ' αυτό, εν' η ιστορία των 3 ναυτικών, οι οποίοι παλεύουν με τους προσωπικούς τους 'δάμονες' σε ένα πλοίο που έχει ακινητοποιηθεί λόγω χρέων του ιδιοκτήτη στη Μασσαλία αποτελεί ένα δυνατό ξόνα για το 'ξέτλιγμα' της υπόθεσης, η ροή της πλοκής είναι αρκετά αργή, οι αναμνήσεις και η νοσταλγία των ηρώων ανάγονται υπερβολικά - υπάρχουν αρκετές περιττές λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής τους που δεν βοηθούν στην εξέλιξη της υπόθεσης με αποτέλεσμα κάποιοι αναγνώστες να δυσφορούν. Ωστόσο, οι τελευταίες 20 σελίδες του βιβλίου εξιτίζουν τον αναγνώστη και τον αποζημιώνουν για την υπομονή του.

Υ.Γ.: Θα το εκτιμήσουν δέντως οι ναυτικοί και... οι γυναίκες τους.

Υ.Γ 2: Κατά τη γνώμη μου, η κυριολεκτική μετάφραση του τίτλου απ' τα γαλλικά ('Les marins perdus' - 'Οι χαμένοι ναυτικοί') αντικατοπτρίζει περισσότερο το 'πνεύμα' του βιβλίου.

Συνολική βαθμολογία: 2,8/5 ή 5,6/10.

Βαθμολογία λόγω πρωτοτυπίας και μοναδικότητας του βασικού θέματος: 3,5/5 ή 7/10.

Michael Kotsarinis says

3.5/5

Ένα βιβλίο που μιλάει για μια πτυχή που δεν έχουμε συνδέσει με τη θάλασσα αλλά είναι πραγματικότητα στον κόσμο των ναυτικών. Πλοία παροπλισμένα, ακίνητα, θλιβερά και μαζι τους άνθρωποι παροπλισμένοι που πασχίζουν να καταλάβουν το πως και το γιατί των αδιεξόδων τους. Ψάχνουν την έξοδο απ' το λαβύρινθο του εαυτού τους μέσα απ' ποτά, γυναίκες και ιστορίες. Αλήθεια τι θα ήταν ο κόσμος της θάλασσας χωρίς ιστορίες;

Καλογραμμένο με γλώσσα ταιριασμένη σε μια πραγματικότητα σκληρή χωρίς ήρωες, που ο καθένας κουβαλάει τα λάθη του και αποζητά μια λύτρωση, που θα του επιτρέψει να ξεφύγει απ' αυτό. Απ' τις σελίδες του παρελάνει ένας σχεδόν ο κόσμος των ναυτικών με ρυθμούς αργούς, σαν καρβί που σαπίζει αλλά κρατώντας τον ενδιαφέρον του αναγνώστη αμέσως καθώς η πλοκή οδηγεί προς την κορύφωση της. Το θεωρώ απαραίτητο ανάγνωσμα για όποιον αγαπά το θαλάσσινο μυθιστόρημα.
